

EESTI SKAUT

SISUKS:

ALGAVAKS AASTAKS — skm.
Tõnuri- Treu

10 AASTAT ALUTAGUSE MET-
SADE SKAULTUST

KÕIGILE ÜHTLANE VORM —
nsm. Raist

KALJUKOTKASTEST

TÜRGIMAALE! — gdr. E. Arro

KALJUKOTKASTE VALLUTUS-
RETK SAAREMAALE

LAIA MAAILMA! m-sk. Jääger

TEATEID MALEVAIST

GAIDIDE NURK

3

EESTI SKAUT

VÄLJAANDJA: EESTI SKAUIDE MALEVA PEASTAAP. VASTUTAVTOIMETAJA N. KANN, PEATOIMETAJA: L. KÄRSEN, TEGEVTOIMETAJA: J. KOKLA.

Üksiknumber 20 senti Aastakäik Kr. 1.50.

JAANUAR

Nr. 3

1937

TOIMETUSE LIHKMED: H. JÕE, R. TÕNURI, E. PAVELSON, V. SUIGUSAAR, A. TARI, H. TARI, E. JÕGI, R. ROOS.

Toimetuse ja talituse aadress: Tallinn Vene 26. Ilmub aastas 8 numbrit.

XVI AAST

Algavaks aastaks.

Skm. Rich. Tõnuri - Treu

Möödunud aasta lõpposa oli meie organisatsiooni elus pööripäevaks.

Juba aastaid seisis lahtisena küsimus, kas puhtskautlik organisatsioon, mis välja kujundatud ligi paarikümneaastase tegevusega, vastavalt meie rahvuspärale, jääb püsima või mitte.

Skautlik organisatsioon oma senisel väljaarenenud kujul säilib.

Eesti skaut on saanud sama tunnustuse — nagu see enamikes 49 riigis, kus on skautorganisatsioon. See on pika ja püsiva töö tulemus. Igasugused raskused, mis teadlikult või ebateadlikult on meile ette veeretatud, on võidetud — puhtskautlikult naeratades.

Aastaid tagasi julgeti väita, et skautlus ei suuda meil püsima jääda — peamiselt majanduslikkude raskuste tõttu. Kuid suurjuht, vana lord Bi-Pi ütleb: „rahaga ei tehta skautlust“ — ja see põhimõte on meidki püsivalt edasi viinud.

* * *

Eesti skautide maleva on saanud tunnustuse.

Püsiva ja visa töö tulemused olgu meile, skaudisõbrad ja juhid, õhutajaiks edaspidises tegevuses.

Oma igapäevase leivateenimise kõrval oleme mahti leidnud vabal ajal koos sammuda oma poistega, appi võttes sageli öid.

Vahest oleme peatunud ja mõtelnud milleks? Oleme tundnud väsimust, kuid samas näinud askeldavaid rõõmsaid noori, kes on meid uuesti haaranud, — jälle oleme edasi sammunud.

Lähkem edasi!

Sest jälle on noortel — skaudipoistel, rõõmusära silmis. Nad ootavad meie juhtimist, kaasasammumist — elamist. Vabatahtlik noorte malev ootab uusi tegusid.

* * *

Möödunud suurlaager, meie eesti noorte kõigi aegade suurim sellelaadiline üritus — on edukalt läbi viidud.

Seda väärtuslikum on üritus, et üksi palgaline jõud ei olnud seda juhtimas, isegi mitte tavaline kantselejõud.

Peastaabi ülem major Koik, laagrijuht skm. Michelson, majandusvanem skm. Mitt ja paljud teised on väsinud oma ülesandeis. Viimane, isegi veel siis, kui kõik olid juba oma kodusesse jõudnud — õiendas veel nädalaid laagri asju. Ei ahvatlenud neid kevadine ega suvine rõõmuküllane päike, ei peetud paljuku ohverdada oma kasinat suvepuhkust. — Kõik vaba aeg pühendati skautlusele.

Olgu see eeskujuks meile kõigile, kes peame suurlaagrist saadud vaimu edasi kandma — koos oma poistega. Mitmed välisriikide skaudijuhid imestasid, et meie suutsime nende summadega mis olid kasutada — sellist suursündmust nii edukalt läbi viia Läti skautidel oli samaks otstarbeks kasutada summasid 4 korda rohkem kui meil. Kuid siin kajastus tõeline eesti jonn ja visadus: mis ette võetakse, see läbi viiakse. Nii siis olime tõelised eestlased.

* * *

Ees seisab uus tööperiood Suurlaagrist saadud kogemuste tõherakendamise.

Rakendame neid — ja otsime uusi kogemusi — kuni jälle on vaja avalikkuses näidata, mida suudame.

* * *

Skautluse Eestisse tekkimise 25. a. juubel on ees. Puht eesti skaut-organisatsioonide tekkimise 20. a. juubelit pühitseme juba tänavu. Eesti skautlus hakkab jõudma meheikka

Poisikeseaeg on möödunud. Leeriskäiv noormees on meheikka jõudmas. tulevad mehe kohustused, mõtted ja teod.

Neis kohustusis astume uude aastasse, palvega, et Taevaisa aitaks meid paremad olla — kui olime senini ja Ta annaks oma õnnistust neile, kes juhiavad meie riiki ja ka neile kes juhivad sundimatult vabatahtlikku eesti noortemalevat!

10 aastat Alutaguse metsade skautlust Julgesti vaatame tulevikku. . .

„Kus teie kuulsad puunõud on?“ küsis Suurlaagis üks külastajaid ja oli väga pettunud kuuldes, et Avinurme ja Alutaguse on kaks isekohta. Tavaliselt arvati, et Alutaguse on põlislaante maa ja kohata säääl hunti ehk sattuda koduse viinavabriku peale on sama harilik kui näha linnas autot.

Metsa, isegi põlismetsa, meil on. Aga meil on ka merd, järvi, põlde ja suuri asulaid. Ning kes pole kuulnud kummalisest pruunist kivist mis põleb, riigivana-nema suvelossist kaunil Pühajõe kaldal ning nunnade kloostri Kuremäel. Võtke kümneid klm. pikk raadius ja tõmmake ring ümber ülalnimetatud kohtade keskpunktiks Jõhvi alev, siis saate umbes maaala, kust olid pärit need kollaste kaerärätidega skaudipoisid Paralepas, kel-

ede ankrud merd ei pidanud ja kes läksid hiljem „Poolamaale“.

Esimesi jälgi skautlusest leiame Jõhvis juba 1921. a. Aga enne pidi skautlus Jõhvis kaks korda hääbuma kuni ta lõplikult püsima jäi. See oli kümne aasta eest — 1. veebr. 1927. a., kui asutati Jõhvi gümnaasiumi juurde skautrühm. Siit kanti skautlus ümbruskonda ja praegu asub 9 üksusest, milledest koosneb Alutaguse skautide maleva, 6 ümberkaudsetes küla-des ja alevikkudes, kuna Jõhvis on suurenenu üksuste arv 3 peale. Arvuliselt on suur nende noorte hulk, kes on kuulunud siin skautide ridadesse, aga õige on, et väheseid on olnud, kelledele skautlus on saanud südameasjaks ja kes on skautlust hoidnud ja edasi viinud, edasi viivad armastusega ja kohusetundega.

Alutaguse Skautide maleva staap. Vasakult: istuvad skj. M. Jürna, aukohtu esimees h-ra. V. Püss, malevavandnem n.skm. E. Normet, maleva juht n.skm. P. Bruns. Seisavad. skj. H. Brück, skj. N. Sarapuu ja n.skm. H. Jürna.

Kuhu oleme siis jõudnud?

Arvuliselt oleme kasvanud rohkem kui kümnekordselt: kahekümnepoisilisest skautrühmast on saanud üle 200 liikmega malev. Sisuline töö ei ole jõudnud aga arvule järele. Või näib see ainult nii? Tundub siiski, et osale skautidest ütleb mõni kuldmedalimehe nimi rohkem, kui Bi-Pi nimi. Rekordspordivaimustus — õigemini medalitevaimustus. Ma mõtlen, kui need noored skaudid oleksid kaasa elanud Suurlaagri, seda huvitavat ja endasse haaravat skaudielu, nad hindaksid ümber nii mõnedki väärtused. Aga on neidki küllalt meie hulgas, kes kinnitavad ja ülal hoiavad usku, et töö, mis on tehtud juba 10 aastat, ei ole olnud tuule tallamine. Oleme momendil suurimaid kohalikke noorsooorganisatsioone, omades teadlikuma seltskonna poolehoiu, suutelised läbiviima suuremaid üritusi.

Eriti on meid rõõmustanud asjaolu, et on leidunud ja leidub soojahingelisi skaudisõpru ja vanemaid, kes mitte üksnes kaasa ei aita, vaid kaasa elavad meie

muredega ja rõõmudega. Sünnipäevalapsel, Jõhvi Keskkooli skautrühmal, on põhjusi rõõmu tunda, et nim. kooli õpetajaskond nii endise rühmavanema G. Rosenberg'iga kui praeguse dir. V. Sõerd'iga, kes on ühtlasi Jõhvi Skaudisõprade seltsi esimeheks, alati on skautlusele täit tunnustust annud. Aga sellega on neil õigus meilt ka' rohkem nõuda. Samuti on ka kohalik kaitseväge meile alati vastu tulnud.

Ma usun, et ei ole kaugel enam aeg, kus isad koos poegadega matkavad ja elavad tõelist skaudielu. Kui suudaksid praegused juhid tungida sügavamale skautlusesse, ja anda edasi oma kogutud skaudioskused ühes kibedalt saadud kogemustega uutele noortele juhtidele, siis viiksime skautluse mõnede aastatega rohkem edasi, kui oleme seda suutnud teha möödunud 10 aastaga. Eeldusi selleks on!

Paul Bruns nskm.
Alut. Sk. Maleva juht.

Rahvustundest

Tänapäeval leiab paika peaaegu iga haritud rahva juures rahvustunde õhutamise suuremal määral kui seda on tehtud varematal aegadel.

Ühed teevad seda silmatorka-

malalt, kuna teised aga varjatumalt, vastavalt rahva iseloomule.

Teame rahvaid, kelle rahvustunnet on arendatud peaaegu tähelepanematult sissejuurdumiseni. Eriti

on see aset leidnud inglaste juures. Inglases on püsivat pinda leidnud rahvustunne juba ammu ühtlaselt traditsioonide võrsumisega.

Väikerahva juures peab rahvustunne arenema tugevaks ja jõuliseks moraalseks teguriks.

Rahvustunde kasvatamist ei saa võtta teiste rahvuste sallimatuse sisendamisenä. Kasvatustel teel selgitatakse juba varakult tõde, et teisi rahvusi tuleb austada kui tahetakse teiste poolt vastuaustust saada.

Skautlusel on Eestis rahvustunde arendamisel tunnustamist väärivad teened. Eesti skaut on olnud alati rahvuslane ja sellisena on ta teotse nud kodu- kui ka välismaal.

Skaudi püha kohus on täita skaudi seadusi. Meil on teada, et üks esimestest seadustest nõuab skaudilt truudust isamaale. Truu võib olla aga ainult see, kes armastab. Sundida armastama oma isamaad on võimata, nagu on võimata sundida armastama oma ligemist. Armastus tärkab iseenesest kui meie tunded on selleks mõjutatud paljust tundelistest asjaoludest ja teguritest. Tundeid saab arendada ja juhida teadlikult, puht kasvatustel teel.

Skautlus ongi teatud mõttes noorele poisile kasvatustelikuks ja tõhusaks ajaviite kooliks. Skautlus igas omas avalduses taotleb voorusi. Voorused aga muutuvad noore juures harjumusteks ja neid häid har-

jumusi tahab skautlus säilitada püsivalt.

Teatud ilusate traditsioonidega on eesti skaudid rahvustunnet ja isamaaarmastust väljendanud nende tunnete sisendamise eesmärgil pidevalt aastaid. Kandes neid tundeid noorte liikmete kaudu nende perekondadesse ja sealt omakord seltskonda. Selle tulemusena eesti skaut liikudes üksipuha millise suure või tunnustatud rahva hulgas omab kindla usu endasse, oma rahvasse ja selle väärtusse.

Kogu moraalse kasvatuse parimaks abinõuks on vastav ümbrus. Seda on loonud noortele skautlus koondiste, eriti aga laagrite näol. Vastavad traditsioonid süvendavad noorte hingedesse, õilsaid tundeid, mida suudab esile manada ainult noor süda ja hing.

Kodumaa ja oma rahva armastuse sümbol peab peituma skautide tegudes ka edaspidi ja veel suuremal määral kui see on sündinud tänini. Seda sümbolit viivad skaudid rahva hulka, kogu sellesse ümbruskonda, kus nad viibivad.

Traditsioonide rohkus ühes rahvuslippude ja lauludega peavad võimaldama isamaaarmastuse ja rahvustunde tärkamist ka neis, kes seisavad skautlusest eemal ja on tänini skautlust võtnud ükskõiksel.

08.01.37. a.

E. Normet, nskm.

Jõhvis.

Alutaguse skautide
malevavanem.

Rühmast malevaks

Mälestusi Alutaguse maleva tekkimisest

Tublisti üle kümne aasta on sellest möödunud, kui astusin Jõhvi alevi algkoolis asutatud skautrühmituse liikmeks. Selle rühmituse tegevusest on meelde jäänud pisirännakud kohalikus ümbruskonnas ja luuremängud, milliseid peeti õige tihti suures metsistunud Jõhvi pargis. Nende mängude indiaanlaslik joon, pinevus ja elvus kõitis poisse.

Kooli lõppedes aga kadusid juhid ning vaibus tegevus. Järgneval, s. o. 1926. aastal meelestusid ülal tähendatud mängud mitmele meist — kohaliku keskkooli poistest (nende hulgas ka praegune maleva juht nskm. Bruns, mal. instr. Saarpuu j.t.). Kaalusime skautrühma asutamist keskkooli. Mitme asjast huvitatud vanema klassi õpilase algatusel organiseeritigi

skautrühm, kuuluvusega Narva Skautide Malevasse.

Õieti selle sk-rühma asutamisega algabki Alutagusel pidev skautliku liikumise areng.

Asuti innuga tööle uuel alal. Loodi sidemeid Narva skautidega, Eesti Skautide Mal. Peastaabiga. Telliti eksamikavu ja palju muud skautliku töö materjaale. Soetatakse vormiriie. Poisse tuleb juure. Rühmas skautleb esimese tegevuseaasta lõpul viis salka, keda juhib kolmeliikmeline staap. Järgneval aastal hoog raugneb. Teotsetakse ainult kooliajal, kuna enamik liikmeid on maapoised ja suveti seotud tööga. Jääb püsima kolm vanuselt ühtlustatud salka, kes rühmana võtavad osa Narva Skautide Maleva pidustusist ja paraadidest. Saadakse hoolsusmärke ja muid tunnustusi. Need ergutavad. Asutatakse uusi salku. Jõhvi algkooli juure organiseeritakse hundipoegade kari.

Sama aasta suvel (1927) Jõhvi skaudid ja hundipojad võtavad juba õige arvuliselt osa Narva maleva 10 päevasesst laagrist, Merikülas. Nüüd tuntakse ja mõistetakse tõeliselt, mis on skaudielu, mis on laager.

Esimesed laagrimälestused — need ei kustu iial! Ja agarad oldi edaspidi neid mälestusi värskendama talvistel koondustel. Kas tehti sõlmi, signaliseeriti, õpiti esimest abi või jiu-jitsut, ikka oli ühel või teisel õelda: „Vaat! Kuis säääl . . .“, ja jälle oldi Meriküla rannaliival või mühavas männikus . . . signaliseerimas, jooksmas, luuramas . . . Neil puhkudel tuligi mõtte: muretseme omale telgi. Koos õppuringiga korraldati pidu, mille sissetulekuga tehti telk. Oi seda suve ootamist siis! Ja ettevalmistusi . . . Isegi telgivaiaide tegemist ja maasse tagumist praktiseeriti lumes.

Tuli jüripäev. Rühm korraldas koolis väikesed pidustused. Pedagoogika nõukogu nimel avaldas direktor rühmale kiitust tehtud töö eest. Varsti selle järele saime rühmavanemaks direktori enda. Nüüd olid veel vabamad käed kooliruumide ja kooli spordiabinõude kasutamiseks. Peeti spordivõistlusi koos spordiringiga, korraldati matku sobiva laagrikoha leidmiseks.

Ja laager peetigi suvistepühadel Toila-Orul, Pühajõe kaldal. Osavõtjaid oli rohkesti. Hangiti presente ja kombineeriti neist teine suur telk juure. Laagri instruktors paluti endine Narva Mal. juht nskm. Lemming, kes ka paaril päeval laagrit käis instrueerimas. Ehitati korralik köök, sild üle Pühajõe j.m. See oli esimene oma laager.

Edaspidi korraldati igal aastal üks või isegi paar lühemaajalist laagrit, kuid

need ei kujunenud millegi pärast enam nii elavalt-skautlikeks.

Tegevuses algas taas möönaaeg.

Mõne aja pärast elavnes rühma töö ja tegevus uuesti. Mäletan nskm. Lemmingu külaskäiku rühma, siis skm. Haameri j.t.

1931. aastaks oli asutatud ümbruskonda juba mitu skautrühma endiste keskkooli sk-rühmast lahkunud skautide poolt. Nii skaudeldakse siis juba Kohtla-Järvel, Kohtlas, Kuremäel, ehkki mõnigi neist rühmitustest ruttu sureb. Ka Jõhvi asutati teine n.n. alevi skautrühm. Kõik need rühmitused tegutsesid iseseisvalt kuuluvusega Narva Sk. Maleva alla. Asjaajamine viimase staabiga oli aga väga raske suure vahemaa tõttu. Juhtus mitmeid arusaamatusi jne. kuni tuldi Jõhvi l, s.o. keskkooli rühmas ideele: asutada oma Maleva, asukohaga Jõhvis. Loodi kontakt ümberkaudsete rühmitustega ja kutsuti esindajad kokku. Kõik olid põhimõtteliselt Maleva asutamisega nõus. Mõningad arusaamatused tekkisid siiski. Teravalt andis ka tunda juhtide puudus. Neistki vähestest olid mitmed lahkunud. Lõpuks lükati maleva asutamine mõneks kuuks edasi.

Möödus aga enam kui aasta. Siis alles teostati ammune otsus: pandi alus Alutaguse Skautide Malevale. Teeneid oli juures eriti nskm. P. Bruns'il ja nskm. H. Jürna'l. Kutsuti ellu Alutaguse Skautisõprade Selts.

Alutaguse Skautide Maleva on tegutsenud pidevalt neli aastat, ja ta töö tulemusi nägime III. Eesti Skautide Suur-laagris. H. J.

Alutaguse hundipojad „võiduvankriga“.

Kõigile ühtlane vorm

nsm. Raist

Möödunud A. K.-l puudutati õige mitmel korral skautide vormi puutuvaid küsimusi. Mitte, et oleks see küsimus võetud otseselt kavva ja tehtud mingeid kindlaid otsuseid, vaid teiste asjade arutelus kerkis päevakorrale too küsimus iseenesest. Vormi kohta võeti sõna üldkoosolekuil, mastrite kogus, erikoosolekuil ja omavahelisis läbirääkimises ja leiti, et praegune vorm ja vormikandmise kord on mitmeti puudulik ja vajab mitmeti uuendamist. Tehti õige mitmesuguseid kavasisid ja uuendamise ettepanekuid. Kõik see näitab, et on kerkinud ajajooksul vajadus vormi muutmiseks, korraldamiseks ja nimetatud küsimused on küpsed revideerimiseks.

Räägime, et skautlus on kasvanud välja otsimisajastust, oleme asunud kindlatele tööalustele ja süsteemikale tööle. Samaselt toimime ka skautide vormi küsimusega. Peame andma kogu meie skautide perele korraliku, otstarbeka ja ühtlase vormi. Peame lõpetama senimaksitud individuaalsuse vormi täiendamises ja kandmises ja riietuma ühtlaselt kogu eesti skaudid.

Et meie, eesti skautide vormid on liialt mitmekesised, et vormi ja ta kandmise viis on erinev, et Tapa vorm erineb Lääne omast, et Petseri oma Narva omast jne. on ju väga huvitav, kuid kogu asja võiks ja tuleks võtta üldise seisukohalt.

Kui meie moodustame ühise eesti skautide pere, peame ka olema ühtlased vormis! Praegu oleme sellest aga väga kaugel ja ühtluse vormist pole meil jälgegi, vaid on koguni nii, et paljud malevad pole oma piirkondadeski suutnud viia läbi ühtlust vormi alal. Ja veel enam, esinevad igasugused huvitavad kombinatsioonid nagu kraed ja lipsud vormide all ja peal, säärivad ja sonimütsid ja igasugused teisedki haruldused. Ja neid pleekinud ja kirjusid kaelarätte ja neid skautsärkide värve ja riidesorte on nii suures mitmekesisuses, et kogu malevas on raske leida kahte ühtlaselt riietatud skauti.

Ma ei taha öelda, et vormi kandmises pole meil saavutusi. On päris korralikke malevaid, eriti suuremate seas, kus pannakse rõhku vormi korralikkusele ja ühtlusele. Kuid see ei muuda aga palju, sest üldiselt on erinevused ikkagi suured.

Et asi on tõeliselt nii, oleme võinud veenduda üleriiklikel üritustel ja ka möödunud A. K.-l. Et suurlaagris mitmeid eesti malevaid ja nende osi peeti välismaalaseks tuleb arvata meie vormi erinevusele. Peame olema riideselt ühtlased, peame näitama, et kuulume ühte perre!

Sellest kirjutada võiks ju paljugi ja pikalt, kuid arvan et juhid ja skaudid on isegi veendunud selles, kui väga mitmekesiselt kantakse

meil skaudivormi ja kui algupäraselt ta annab individualiseerida.

Peame skaudivormi kandmises looma kindla korra! Peame muutma vormi ühtlaseks üle kogu riigi!

Praegu on seks õige aeg! Koostamisel on meil uus põhimäärus, toogu ta kaasa vormiühtluse!

Põhimääruse esialgne koostaja skm. Kasak tuli A. K.-l välja julge mõttega: ühtluskaelarätt kõigile eesti skautidele — ja vastuseisu põlnud pea mingisugust.

Sarnaseid kindlaid ettepanekuid vajame veelgi, vajame ka nende kindlat läbiviimist, sest senine segadus vormiga on tüütav ja põhimõtteilte väär.

Tuleks määrata kindlaks skaudi, hundipoja, meriskaudi, mastri, roveri ja vanematäpne vormilõige ja vormikirjeldus, määrata täpne materjal.

On vaja vormisärkideks, püksteks ja kaelarätideks (ühtlusräti puhul) spetsiaalvormiriide valmistamine ja levitamine riidekaupluste kaudu skautide vormiriide nime all. See riide peaks olema veidi paksem ja tugevam senitarvitatuist. Pluuseriie skautidele ja hundipoegadele veidi heledam.

Vajalik oleks aga kiiremas korras määrata kindlaks skaudi peakatte, kiulu, lõige ja materjal, sest praegu on see küsimus täielikult lahendamata.

Vormimärkidest tuleks muutmisele mitmed. Oleks vajalik määrata edaspidi kõigi märkide täpsed asukohad vormil, nagu teenete- ja aumärkide omad. Seoses ühtlusräti küsimusega tuleks muutmisele malevate linnid. Tuleks teha malevate tunnused enam silmapaistvamateks. Võiks neid kanda kohal, kus praegu on salga kolmnurgad ümarguse eraldusmärgiga riidest.

Kaalumisele tuleks metall aasta- ja rühmade järjekorra märkide kaotamine ja nende asetamine riidest märkidega.

Skautide töötusmärk ja ta kandmise kord vajaks samuti uuendamist, milline mõte leidis ka elavat poolehoidu A. K.-l. Vaidluse all oli esmajoones märgi materjal: riie või metall.

Ent märk, milline on skautide sümbolseks ühendajaks meie riigis ja ühtekuuluvuse tunnuseks maailma skautidega olgu jääv, püsiv ja muutmatu! Nagu anname töötusmärki vaid kord, olgu skaudil vaid üks töötusmärk, mis talle jääb seniks, kuni ta on skaut, peab oma töötust!

Märgi väljaandmiseks oleks vajalik täpne kontroll, see tagaks skaudi töötusmärgi väärkust, mida seni meie töötusmärgid kahjuks veel saavutanud pole. Võiks koguni võtta kaalumisele märkide nummerdamine, sest täpne väljaandmise kontroll tagaks kiire ja üheaegse uue märgi tarvitusele võtmist ja märki, millist

Kaastöölisile

Toimetusele on saadetud mitmeilt kaastöölisilt kirjutisi ja teateid, milliseid kahjuks käesolevasse numbrisse ei saadud paigutada, kuna puudub autori nimi. Saadetud teated võivad ju olla vastuvaidlematult õiged, kuid toimetus ei saa neid avaldada anonüümselt.

Seepärast palub toimetus kaastöölisil pidada silmas järgmisi juhtnöore: kõik teated ja kirjutised palutakse kirjutada puhtalt, korralikult, huvitavalt ning anda oma maleva „Eesti Skaudi“ esindaja kätte, kes selle läbi loeb, kontrollib ja viimistleb ning siis selle edasi saadab toimetusele.

Selliselt koostatud ja kontrollitud kirjutised ja teated leiavad alati avaldamist. On selline asja käik aga mõnel juhul võimatu, võib kaastöö saata toimetusele Vene tn. nr. 26, kuid siis peab kirjutis kohe olema võimalikult küps, muidu koormatakse toimetust liiati asjatu korrektoori tegemisega ja artikli kärpimistööga.

Iga kirjasaatja varustagu oma kiri enda aadressiga. Veel teatagu, kas soovitakse käsikirja tagasi või jäetakse see toimetusele. Kirjutisele palutakse ka juurde lisada sündmusekohaseid pilte.

Kõik kaastööd palub toimetus ära saata iga kuu 10.-daks.

Maleva tegevusest saadetavaid andmeid palutakse saata võimalikult kohe peale juhtumi asetleidmist, kuna siis saaks neid ka kasutada ajalehtede informatsiooniks.

Teateid saata võimalikult rohkem. Senini on see olnud liiga tagasihoidlik.

Mida enam saadakse tegevusest ülevaateid, seda mitmekesisem on ka meie ajakirja sisu ja seda enam tõuseb ka tema kvalitatiivne külg.

Saagu meie hüüdsõnaks: iga skaut kirjutab midagi „Eesti Skaudi“ jaoks ja iga skaut tellib ning loeb „Eesti Skauti“

Toimetus.

Kaljukotkastest

1929. a. sügisel jagunes Tall. Sk. mal. NMKÜ rühm suguharudesse, kuna rühmas oli 19 salka 145 poisiga ja see tekitas raskusi juhtkonnale. 1930. aastal tekkis 15. jaanuaril „Karu“, „Hundi“ ja „Rähna“ salgast uus „Kaljukotka“ suguharu. Samal kuul astus suguharru veel „Määra“ salk, kuid vanadusevalu tõttu („Määrad“ olid teistest tublisti vanemad) lahkus oktoobris uuesti suguharrust. Suguharu juhtis algusest peale nüüdne skm. V. Suigusaar.

antakse isiklikult igale skaudile kantakse ka tõesti auga.

Nende ülestõstetud küsimuste ja ettepanekute kohta võib tekkida pikemaid harutlusi ja ettepanekuid kuid viigu nad kõik välja ühele sihile:

Nagu ühised on meie maleva skautide sihid ja püüded, olgu ühine ka meie vorm!

Kõikidele skautidele ühine vorm!

Eesti Skautide maleva II suurlaagrist Doberanis võttis suguharu osa 19 skaudiga.

Sügisel lahkus suguharujuht Suigusaar ja suguharu jäi juhtima üks salgajuhtidest, I jsk. Peeter Lepa. Loodi juure „Luige“ salk.

1933. a. suvel korraldati juba jalamatku Vasalemma, Riisiperre, Kohilasse ja Raplasse.

Sügisel saavutas suguharu tähtsa võidu — tuli esimeseks maleva skautsalga, n. n. „Halli Hundi“, võistluses, seega olid „Kaljukotkad“ esimesed malevas, kes võisid kanda oma kaelarättidel „Halli Hundi“ märki.

Novembris 1933. valiti suguharu juhiks tagasi skm. Suigusaar, kuna sel sügisel tema juhtiski tegelikult suguharu.

5. veebruaril tegid NMKÜ rühma juhid tähtsa otsuse, et kõik suguharud hakkavad tegutsema iseseisvate rühmadena. „Kaljukotka“ suguharu sai omale järjekorranumbriks XV, rühma värviks roheline, punase äärega.

1934 a. Jüripäeval asutati rühma juure hundipoegade kari ja rühm muutus uuesti su-

guharuks, nüüd juba uue mõiste järele. Karjahundiks sai I jsk. Alfred Jöks.

6. mail sai rühm nägusa lipu, mis õnnistati samal päeval Toomkirikus.

Sel aastal võitis suguharu malevas 5 esikohta, tähtsamaks neist oli kergejõustiku võistlusil saavutatud koht. „Halli Hundi“ võistlusel tuli suguharu teiseks, mis on samuti hää saavutus.

16. novembril asutati suguharru vanemskautide klubi, millega suguharu koosseis muutus täielikuks.

1934. a. suvel suguharu matkas kokku 8910 km, tulles I-ks malevas. Üle 1000 km matkasid II jsk. E. Grau ja II jsk-d L. Alev ja V. Kõrts. Matkadel külastati Riisiperet, Vasalemma, Paldiskit, Haapsalut ja Narvat.

Suguharu V aastapäevaks 1935. a. andis 5 skauti I järgu eksami.

Nelipühil korraldas sk. laagri Laane linnamäel Harjumaal, millest osa võttis 37 poissi. Sel suvel on suguharu eriti palju matkanud — kokku 10888 km.

Suuremaks matkaks oli ligi 1500 km-ne ringmatk Soomes, millest jala käidi 528 km. Lühemaid matku korraldati väga palju Tallinna ümbrusesse, kuid ka Viljandisse ja Pärnumaale, kokku üle 1000 km.

Esikohti saavutas suguharu maleva võistlustel 7. „Hallis Hundi“ jällegi II koht.

1926. a. suguh. pääkoosolekul valiti skautrühma juhiks I jsk. O. Steinberg, kuna skm. V. Suigusaar jäi suguharu juhiks.

E. S. M. III suurlaagrist võttis sh. osa 38 skaudiga. Pärast suurlaagrit kahanes aga suguh. liikmete arv väikese puhastustöö tagajärjel.

Tänavu suvel korraldati matku Rakverre, Sahasse ja Saaremaale, kus matkati üle 250 km.

Päale vanemskautide sõudevõistluse on tänavu sügisel kõik maleva üksustevahelised võistlused võitnud „Kaljukotka“ sh. Tähtsamaks neist tuleb pidada „Halli Hunti“.

Praegu on suguharus 10 vanemskauti, 24 skauti ja 15 hundipoega, skautmastereid 1. Eeskujuliku sk. märke on suguharu liikmeil 6, hoolsusmärke 15, eeskujuliku hp. märke 3, hp. hoolsusmärke 4, teenetemärke 1.

* * *

Nii kõlab ühe Tallinna Maleva skautrühmituse lühike saamisluгу, tähtsamate ettevõtete loetelu. See pole siiski kaugeltki kõik. Võiks lugeda üles terve rea sündmusi, mis tähistavad selle skautrühmituse tegevusrohkust ja eeskujulikkust. Suur osa sellest innust ja saavutisist, mida rühmitus praegu omab, tuleb panna tema väsimata juhi master Suigusaare „süüks“, sest temal on niisugune imelik sünniviga, et tahab alati olla mitu küünart teistest ees ja hoidku, kui keegi seda julgeks rikkuda.

Juhtub aga see ometi, siis kogub ta oma poisid enda ümber, räägib, neile asetleidnud loost ja sellejärele peetakse

niisugune kuulmatu nõu, et paneb kas või kogu Vene tänava staabi kihama...

Suuremaks kaljukotkaste nõrkuseks on matkamine. Igal aastal nad korraldavad järjekindlalt pikki matku nii kodumaal kui ka välismaalgi.

Läinud aastal (1935. a.) ründasid nad Soomet, matkates läbi 1500 kilomeetrit ja võttes sealjuures ka osa Soome „Kalevala“ suurlaagrist vierumäel. Soome matk olnud neile seniseist ilusaim, kuna seal nad õppinud põhjalikumalt Soomlase isloomu tundma. See reis teinud neile selgeks, kuivõrd vennalikult Soome skaudid eesti skaute kohtlevad ja hindavad. Igal pool püütud teha põhjalik tööd, sest egas niipea enam sinna saa minna, kuna Viurumäele, Savonlinna, Imatrale, Viipuri, Lappeenranta, Lahti, Hämenlinna ja muidugi ka Helsingi, on võrratu pikk teekond...

Samase pika lennu võtsid „Kalju Kotkad“ ette käesoleva aasta sügisel Saaremaale. Tuues kaasa mitmesuguseid „pärisrahvuslikke“ aardeid ja muinsusi Kriitilisemaks ja riskantsemaks „röövis“ olnud Muhu noorikult sukapaelte ja tanu ärameelitamine. Seda võivad tõenda asjad ise, sest need olid rühmituse poolt 1936. a. lõpul korraldatud näitusel avalikult väljapandud ja isegi silmapaistvale kohale.

Julge tegu oli see nende näituse korraldamine, kuna eksponaatideks oli meeldivaid esemeid, mis võinuks külastajaid ahvatleda. Säärase maiguga juhus leidnudki kord ühe gaidi juures aset; hellake pannud endale prooviks kord tolle muhunooriku tanu endale pähe, kuid ümberolijad hakanud kohe mängima pulma ringmängu...

Lõpp olnud siiski õnnelik, sest poistest ei leidunud kosijat...

Suurt huvi pakkusid rühmituse ajalooline materjal, nagu tegevusraamatud matkaraamatud matkadel külastatud ametasutuste pitsatitega jne.

Kaugelt aga hakkas silma suur tabel „olme võitnud...“ kus näidatakse kaardil matkadel vallutatud linnu ja kihelkondi.

Näitusel oli ka väljas ühe skaudi korjatud ja koostatud herbaarium. Huvitavaimaks taimeks oli seal, poisi oma jutu järele, kunstnik Ants Laikmaa nõõpaugus asetsenud krüsantheem. Poiss oli selle „omaks tunnistanud“ siis kui vanakunstnik oma valget hobust vankri ette rakendades lille varre aisa vastu õnnetumalt katki murdnud. Lillel olevat isegi autogramm...

Herbaariumis leitud arvukalt haruldasi taimi. Igatahes vaevata seda vast ei saadud...

Kogu näituse vaatamiseks pidi igaüks võtma hulga aega, enne kui kõike suudeti läbi uurida.

* * *

Oma matkade lõpu pidulikuks tähistamiseks korraldas „Kaljukotkaste“ rühmitus 8. nov. kunstihoones avaliku sügispeo mis kujunes mitmekesise kava poolest huvitavaks ja paeluvaks.

Juba ettekannete algusest pääle nakkas kõigis ülev tuju, mida eriti väljakutsus meie lugupeetud välissekretär skm. B. Rautsmaa virtuooslik klaverimäng. Poi-

sid tahtsid kuulda ka ta enda kombineeritud Baden-Powelli marssi, kuid näe, ei mänginud; vist hurraatati vähe.

Selle tasuks aga võitis master Balduin toreda sohvapadja. Pime õnn seiras vist teda, sest see on ennekuulmatu, et ainult 1 loos võidab. Või oli siin...?

Peolt lahkudes oli kõigi soov: võiks varsti uue korraldada. K.

Türgimaale!

Gdr. E Arro matkamuljeid Rumeenias ja Türgis.

On pühapäev 26 juuli. Väljas kuumust ligi 26° R või veelgi rohkem. Olin määranud selle päeva ärasõidupäevaks, olin öelnud väga kindlalt ja kõikumatumult, kuid kaalutlesin siiski terve hommikupoole ööd, et kas minna, või loobuda sootuks sõidust, veeta kuum suvi oma kaunil kodumaal. Oleksin tõesti jäänud siia, kuid mul polnud ühtki, kes mind tagasihoidis. Tõesti imelik ja uskumatu tundmus teile kõigile vist see, kuid otse vastumeelsus täitis mu hinge. Üksi, üsna üksi sõita! Ja kui tuleb öö, kui kõik magavad rahulikku und, pean ma valvama, oma asjul! Pean lamama lahtiste silmadega vagunis tund ja siis tuleb võibolla keegi ja näen kuis see keegi sirutab oma käe välja mu asjade järele, näen, kuid olen keeletu! Keeletu esiteks, et keelepaelad kangestusid, teiseks mis olekski tulu karjumisest, kes mõistab mind! Hullud mõtted heidutasid mind! Pidin sõitma üksinda ja see oli mu arvates nagu karistus. mingisuguse saure, suure kuritöö eest!

Lõppeks kõik korras, kuid ma ei jõua liigutada oma pakke! Seljakotti selga upitades tunnen, et see rõhub alul hirmsasti, kuid siis äkki

rebeneb midagi. Ma kuulen küll ja tunnen küll, et rebenes, kuid mul pole enam aega.

Vaevahigi palgeil jõuan Balti jaama koos oma emaga. Ka sõpru on jaamas. Nad on tänna kuidagi imelikult niisked ja kõn-lusedki näivad nii imelikult vesistena, tuleb naerataval näol ühtelugu neelata.

Ka olümpiamehed sõidavad ja tuttavaidki on nende seas. Orkester. Kõned! Muusika tõstab tuju — nii lahkun rõõmsalt kodusõbrust ja sünnilinnast. Kuid ega teist seda keegi elu ilmas tunda küll ei saa, mis sündis ühes vaguninurgakeses 26. juulil viis minutid peale Balti ekspressti väljumist Tallinnast. Keegi ei tea seda, igal olid ju omad mõtted, eks võib neid ju olla ka sellel ühel gaiditüdrukul kes nii eraldatult seljaga rahva poole sõidab. Kelle mure! Ja vagunirattad naeravad ja sosistavad. „Kes käskis! Ise! Eks sa tea et omad vitsad peksavad!

Taevas läheb mustaks, tuul laulab matkალაule, vagunis on vaikne ja sellises miljöös, sellises ümbruses on kerge leida oma kadunud mina, seda enam, et näed selles vagunis vajatakse sinu abi. Sää! istub keegi kes väriseb kui haavaleht. Juba lapsena kartnud ta kõueilmu. Jutustan oma reisi eesmärgist, ja et müristamise hirmsad kärgatused meieni ei kostaks. laulan poolväljult oma lõdisevale naabrile: „Soome matkalaulu.“

Tapa, Tartu, Valga, esimene ja hirmsaim öö Lätis, kus lallutajad ja purjutajad alataas sind tülitavad! Hommikul jõudsin Zakopani — Läti-Poola piirile. Seal tuli mul oodata 9 tundi, kuna Riia rongi hiljumise tõttu Poola rong oli juba lahkunud. Esimene äpardus, kuid ka esimene lõbusaim seiklus, esimesed tutvused ja esimene naeruküllane hommik võõrsil. Istusime Vilno skautide juhiga ja ühe noore sporditariga koos muretult vesteldes ühe väikese järve kaldal ja pea see aeg ei möödu!

Vilnos tervitas mind esimeseks Vilno gaidide maleva abijuht Vala Szulimovis. Tema juures peatusin kaks ööd. Tema teatas mulle, et nende tütarlapsed — gaidid on oppelaagris mitte kaugel Vilnost — Pošpieszkas Volokumju. Otsustasime neid sõita vaatama. Et

meil aga veel aega oli, siis pidin Valale õpetama eesti rahvatantse, kuna tema mulle jälle omamaa tantse näitas. Vala on krimlane. Sellepärast siis polnud ime kui palusin neid krimmi keeles laulda mulle sealsetid rahvalaule. Oh, see oli kauneim tunnikene, mille veetsin seekord Vilnos! Nad laulsid ju duetti! Sellele järgnes siis klaveri ettekandeid Vala õelt Galalt, mis aina täiendas naudingut.

Õhtuks, kella 8. jõudsimel laagri. Oli juba kottipime. Näha oli vaid läikivaid elektrisilmakesi, millede abil liiguti ja korraldati. Juhil kutsel koguneti ja siis andsin meie Eesti gaidelt vilnolastele üle parimaid tervitusi. Minu, võõra, kuid mõnele juba meie laagripäevadest tuttavaks saanud häält kuuldes, tormati mind tervitama rõõmuhõisetega ja suudluste ning kallistustega. Lõppeks hüüti valvelseisakus kolmekordne elagu meie riigile ja gaididele. Ka mina hüüdsin Poolale elagu!

Peale meie õhtusööki selgus, et lõkkeks olla kõik juba valmis. Neil seekordse laagri viimne lõkketuli, ühes töötuseandmise tseremooniaga. Laul, kõne juhilt, käsukirja ettelugemine ja sellejärele rüüstusid töötusandjad eriritta. Üksikult astuti siis ette. Juhil küsimusele, kas töötuseandja gaid teab töötussõnu ja tunneb gaidi seadusi, tuli vastata „ja“ sõnaga. Sellejärele tehti lipusaluut tule poole ja öeldi töötus. See öeldud, pöördus töötusandja rivi poole ja ütles „czu vaj!“ Talle vastati kõlavalt ja siis astus uus liige teiste juurde ritta.

Töötustseremoonia lõppes ühise lauluga, ilusa lauluga, mille sõnad olid koostatud gaidseadustest. Sellejärele oli palve ja jällegi kord võisid kuulda poolakate imeilusat palvelaulu. Keset kottipimedat ööd, kustuva lõkke ääres peale sõprusringi, õnnitleti töötusetandjaid, kes kõik nutsid . . . Miks nutsid? Ja ma ei imesta, et nad nutsid, oli ju kõik nii lõpmata ilus, kuid tahtsin teada, kuidas nemad oma nutmist selgitavad Hommikul kuulsin siis: need olid ju rõõmupisarad ja tänupisarad olnud suurele Loojale, kes võttis vastu nende töötuse. Ka kartus ja õnn väljendunud neis pisarais. Kartus, et ehk nad pole veel siiski olnud igas olukorras südamest õiged gaidid ja õnn et võisid olla nüüd väärilised teistega.

Oli õudsemaid laagriööid. Kõueöö ja vihma valas kui pangest! Tundsin südamest rõõmu, et ma ei pruukinud olla öövalves! Hommikul tutvusin laagrikorraldustega. Siia olid tulnud kokku peamiselt need tütarlapsed, kes tahtsid sooritada II järku või mingit eriala. Töid nõuti, gaid pidi näitama oma praktilisi teadmisi. Oli kuulda et mõni pole olnud suuteline näitama rahuldavaid töötulemusi.

Peale hea söögi, magusa uinaku, mälestusesemete vahetamise, südant kärstavat naeru ja nalju, peale omavahelisi ujumisvõistlusi jões (tulid II kohale) pidin lahkuma, tuues kaasa palju palju tervitusi ja ka õrnu manitsusi neile meie eesti tüdrukule, kes on oma kirjade vastamistega hirmus pikaldased. Parandage meelt!

Lai maailma!

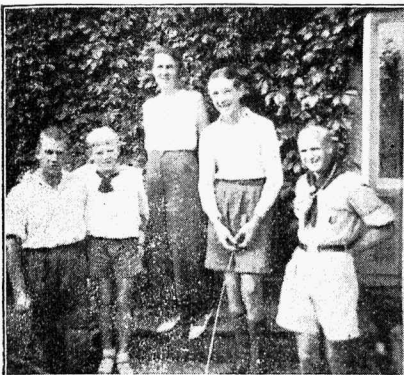
m-sk. Jäger

19.-st augustist kuni 2.-se detsembrini möödunud aastal teostasid „terassammur“ m-sk. Johannes Jäger ja tema kaaslane m-sk. Volde-mar Hugen pikema matka Euroopas, millest allpool väikene ülevaade.

Matka algasime Tallinnast „Mulgi-Ekspressiga“, millega sõitsime Viljandisse, kus tegime väikese peatuse, ööbides I algkooli ruumides. Järgmisel päeval varustasime endid veel puuduvate matkatarvetega ja õhtul sõitsime edasi Mõisakülla, leides seal öökorteri n-skm. Reisko juures. Teel Viljandist Mõisakülla sõitis meiega ühes huvitav tüüp, karvadesse kasvanud talumees. Kui see kuulis meie matkakavatsust — minna jala Vönnusse, mis oli meie esi-

mene suurem sihtpunkt, ütles ta: „Mis . . . jala Vönnusse? Ei mehed, sinna te küll ei lähe. Sinna on palju maad . . . oleks mina, ma läheks — aga teie . . .“ Kui veel vastasime, et tahame edasi minna Poola ja veelgi kaugemale, siis jäi „Stepski mees“, nagu me teda ristasime, päris vait.

21. augusti hommikul alustasime matka juba jala. Meeleolu oli hea, ehkki seljakotid veel veidi harjumata ja taevast tibas uduvihma. Peagi jõudsimel piiripunkti, kus läks kõik libedasti — kostitati isegi õuntega. Leidsime endid korruga Lätimaalt ja kõvasti käies ning natuke autoga sõites olimegi õhtuks Vönnus või Cesises, nagu lätlased teda nimetavad. Seal saime öömaja Vönnu

1) Matkaja Jääger ühes Läti skautidega. 2) Tundmatu sõduri haua Varssavis.
3) Grodnos Poola skautvend oma õega. Ööbisime nende juures.

skautrühma kodus, milline on momendil Läti parim. Öhtul vaatasime linna tähtsamaid kohti ja kuulasime pargi muusikat ning südames oli mingit rahutut kärsitust. Tahtsime ruttu edasi ja seda ka saime. 23-dal olime juba Plaivinos, kus ööbisime saksa skautide perekonnas, ning kolm päeva hiljem läbi raskuste ja vihma jõudsime Ida-Läti suuremasse keskusse — Daugavpils.

Daugavpils on suur linn — umbes nagu meie Tartu, kuid seal elab väga palju vaeseid — kõik juudid. Nendest juutidest jäi meil võrdlemisi halb mulje, kuna nad pidid meile muretsema öökorteri skautide juure, läksid aga igaüks mingi ettekäände pärast minema, jättes meid üksinda. Otsisime siis ise omale öökorteri ja saime selle keskkooli direktori juures, kust öhtul isegi teevett saime. Vajasimegi seda kaunis tungivalt, kuna viimased kolm päeva olime marssinud läbi räpaste alevite pori, lakkamatu vihmaga.

Olime vihma pärast üldse väga mures, see ähvardas rikkuda meie matkameeleolu. Siiski, järgmisel päeval s. o. 28-dal oli ilm väga ilus ja soodus edasimarssimiseks. Otsustasime aga sõita raudteega.

Umbes lõuna paiku asusime rongi, mis viis meid ära Lätist Poolasse — vastu uutele seiklustele. Rongis kohtasime kedagi vanaprouat Varssavist, kellel aitasime pakke korraldada ja andsime talle parema

istekoha. Vastutasuks kutsus ta meid oma juurde külla, andes meile aadressi, Meie aga ei sõitnud Varssavi, vaid ainult Vilnosse.

Vilno, see oli juba midagi erilist. Oma 300.000 elanikuga on Vilno täiesti suurlinn, kuigi mingi ennesõjaaegse Vene mõjuga. Siin näeb väga palju voorimehi uhketes troskades ja vähe autosid, Samuti on siin ka palju kloostreid ja kirikuid. Elasime 2 päeva, vaadates kõiki tähtsamaid ehitusi ja ajaloolisi mälestusmärke. Kohtasime siin ka üht eestlast, kes töötab Poola reisibüroo „Orbises“. See on seal tähtsam isik, kuna valdab viit keelt. Tema jutu järgi pidavat Vilnos ainult 6 isikut inglise keelt valdama ja veidi rohkem Saksa keelt.

Vilnost marssisime jällegi jala Varssavi poole, kuhu oli umbes 500 km. Esmakordselt tutvusime Poolamaaga — see on lage ja talud asuvad üksteise lähedal, sageli teedest eemal.

Olime käinud juba umbes 20 km ning otsustanud järgmises külas süüa, kui kohtasime teeääres telefoni liiniparandajaid. Neil auras sealsamas lähedal ka supikatel ja meie möödudes hüüdis nende juht, paksukõhuline rumeenlane: „Poisid, kas tahate süüa?“ Muidugi ei lasknud seda endile kaks korda öelda ja varsti olime täitnud oma keskkohad maitsva hernesupiga. Siis väike puhkus ja jällegi edasi.

Äraminekul hoiatas meid rumeenlane bandiitide eest ja soovis, et me külastaksime ka Rumeeniat.

Kuigi me ei kartnud bantiite, ega polnud meil ka kavatsus külastada Rumeeniat, siiski võtsime tema sõnu tõsiselt. Lühikene, kuid südamlilik jumalagajätt, kiire edasimars. Sellepeale õhtul veel tasuta sõit omnibusega ning olimegi õhtul kella 11-ks umbes 200 km Varssavile lähemale jõudnud. Saime hilise aja tõttu viletsa öömaja — lakas, kuid ei märganudki seda, vajusime kohe kosutavasse unne.

30. august — järgmine päev, oli pühapäev, sellepärast otsustasime käia ainult Grodnosse, kuhu oli umbes 30 km. Väike jalutuskäik ühes meiega teel seltsinud kõhurääkijaga ja olimegi lõunaks sihil. Grodnos saime jällegi öömaja skautide perekonda. Sõime. Magasime puhtate linade vahel ega maksnud selle eest pennigi — tänu poolakate külalislahkusele.

31. augustil asusime uue innuga matkama. Lõunal einetasime külapoos. Sõime kuivanud saia ja jõi me tülgestanud piima, sest paremat polnud kuskilt saada. Üldse need poola külapoed on väga viletsad. Riskisime omavahel, et ostame „vanalt“ poe ära ja lööme ise „lavka“ lahti, kuid kõik jäi riskimiseks, sest õhtu eel olime juba kusagil räpases alevikus, kus otsustasime võtta õhtuoodet. Selle eesmärgiga suunisime siis sammud lähema vürtspoe poole, mille omanikuks osutus juut. Tahtsime sealt osta ainult veidi saia ja piima, kuid juudil oli suppi ja hakkas kohe seda meile pakkuma ning lõpuks „müüski“ meile „supi kaela“.

Kui juut teada sai, et valdame peale saksakeele teisi võõrkeeli, jooksis ta oma sõbra juure, kes oli saanud Palestiinast mingis imelikus keeles telegrammi. Sõber oli käinud selle telegrammiga Grodnos, kuid nii imelik kui see ka oli — 60.000

elanikuga linnas pole olnud ühtki inimest, kes seda oleks osanud tõlkida. Tõi siis telegrammi meile, mille tõlkisin. See oli inglise keeles ja teatas ühe Heebrea mehe küllasõidust oma Poola suguvennale. Juudi rõõm oli suur, ega suutnud ka see seda vähendada, et tingisime supirahast osa alla. Lahkusime sealt juudi õnnesoovidega ja võib olla oligi see meie kiire edasijõudmise põhjuseks. Käinud umbes veerand tundi, saime „otsa“ otse Varssavisse. Meie edasivii jaoks olid Poola sõjaväe inspektor ja selle autojuhist kapten. Olid mõlemad väga lahked mehed. Teada saades, et oleme eestlased vastasid nad: „Noh, siis oleme ju sõbrad!“ Sõitsime nendega peaaegu poole ööd, tehes ainult väikese peatuse Biolystokis (100.000 el.), kus einetasime lahkete poolakate kulul. Siis läks sõit jällegi edasi ja olimegi öösi kell pool üks Varssavis. Et meil seal kedagi lähemat tuttavat ei olnud, siis otsustasime minna teelkohatud poola vanaproua juure. Sõitsimegi sinna. Teda polnud aga kodus, kuid tema õde, samasugune „vanamutt“, võttis meid heameelega vastu. Esiteks riskeeris ta kuhu meid magama paneb, sest ta arvas, et meid on terve rühm, kui aga ütlesime, et oleme ainult kahekesi, siis oli kõik korras. Saime omale jällegi korraliku öömaja ja pealegi ühes söögiga. Elasime selles rikkas perekonnas, nagu pärast nägime, 3 päeva toredat elu.

Varssav, Poola riigi uhke pealinn oma 1.200 000 elanikuga kuulub juba Euroopa suuremate ja ilusamate linnade hulka. Siin asuvad Poola valitsushooned, suured muuseumid, endine kuninga loss ja palju vabrikuid.

Nagu juba eelpool nimetatud, viibisime siin ligi 3 päeva. Esimesel päeval s. o. 1. septembril käisime Eesti saatkonnas, kus lugesime jällegi üle hulga aja eesti ajalehti ja lasime oma peatuslubasid pikendada.

Peale lõunat muretses „mutt“ neile 2 turistide juhti. Need olid poola noored „Polska Y.M.C.A.-st“. Et aeg juba kaunis hiline oli ja kõik vaatamisväärsamad ehitused kinni olid, siis piirdusime ainult linna välise külje vaatamisega. Öhtul külastasime kuulsat „Polska Y.M.C.A.-t“. See hoone ehitati 7. a. tagasi Ameerika rahaga ja läks maksma 3 milj. slotti s.o. üle 2,5 milj. krooni. Maja on tõesti suurepärane — seal on 2 suurt võimlat, 50 m pikkune ujula, ruumid 250 külalisele, söögisaal, moodne fotoosakond, suur raamatukogu, eeskujulik tantsusaal, väline tantsupõrand ja palju vähemaid klubirume. Nagu tähendati, töötavat neis ruumides üle 3000 poola noore.

Järgmisel päeval külastasime vanalinna, raekoda, peakirikut, kuhu on maetud kuulus poola kirjanik Sienkievitz, siis endist kuninga lossi, parke, Pilsudski maja, tundmatu sõduri hauda jne. Öhtul viibisime Poola Üleriiklisel Raadio ja Elektrotehnika Näitusel. Sellest näitusest järeldasime, et Poola on võimas suurriik ja sammub kindlalt oma rada.

Poola raskemaks sise-problee-

Sakala maleva papi Moks telgi vaia „maha löömas“ . . .

miks on juutide küsimus, keda asub siin üle 3 miljoni. Nende arv on viimasel ajal suurenenud Saksast välja rännanute arvel. Juudid püsivad siin kõik vaestena, sest poolakas ei lase oma nahka nii kergesti üle kõrvade tõmmata, kui mõni teine rahvas. Otse vastupidi, — tundub, et poolakas on suurem ärimees kui juut.

Kolmanda päeva keskpäeval lahkusime Varssavist Krakovi suunas, kuhu oli üle 300 km. Lahkudes anti meile kaasa hulk söögikraami, mille eest südamlikult tänasime.

Öhtuks olime juba Varssavist üle 30 km. eemal ja ööbisime talu lakas.

Järgneb . . .

Kaljukotkaste vallutusretk Saaremaale

(Järg.)

Anseküla pererahvas andis meile rikkaliku hommikueine moosi ja muude sääraste lisanditega. Meil oli loomulikult hirmus kahju, et inimesel pole tagavarakssöömisevõimet ja seepärast söime vaid niipalju, kui mahtus. Vüürer, kui varaseim tõusja, oli muidugi ammu enne teisi minekuvalmis ja hakkas kurameerima kenatähtselt; kuid niikaugelt ei jõudnud, et tütarlapse nime teada oleks saanud. Muide, tüdruk oli umbes 4-aastane.

*

Kes siis ilma vihmata matkata saab?! Ega pole muud, kui „vaatame ka veidi talumajapidamist“ ja oleme talus vihmavarjus. Oenas aga oli hommikul siiski pererahva külalislahkust veidi kurjasti kasutanud ja, kavatsedes kahe päeva jaoks valmis süüa, enda „sisemisele minale“ liiga teinud. Ega midagi,

mis ülearune oli, tuli värava kõrvale transporteerida. Vihm jäi ka peagi üle ja võisime jälle edasi tampida

*

Imesid sünnib isegi meie sajandil! Ei tahtnud alul oma kõrvu uskuda, kuid kui juba silmad ka käänaku tagant tulevat veoautot tajuma hakkasid, tuli nousse jääda ja ütelda, et polegi mõni viirastus. Einoh — veoauto Saaremaal, selle mõttega tuli veel harjuda. Igaks juhuks tõstisime käed. Auto muidugi vuras mööda, kuid nii 20 m eemal pidurdas ikkagi — üks autosistuja oli Vüüreri tuttav (jälleägemisrõõmu järele otsustades vist kamraad Türgi sõja aegadelt). Enesestmõistetavalt ronisime koorma otsa ja nautisime tehniks edusamme 9 kilomeetrit, sääl läksid me teed lahku.

Varsti leidsime end Mõntu koolimaja eest ja tegime pikema salooga magamise ja söömisega. Vüürer ja Otu hakkasid vaidlema igasugu teaduslike probleemide üle, teised täitsid matkapäevikuid (Ärni muidugi Otu päevikust maha). Vahepeal aga sai Oenas ümberlõigatud ja uueks nimeks „Lehv.“

*

Kaua üks inimene järjest ikka võib magada?! Panime siis jalad kaenla ja edasi! Nii 2—3 km edasi läinud, avastasime mererannal laevaehituse. Vaatasime siis põhjalikumalt ja ligemalt, mismoodi üht purjekat tehakse. Paar selli meie hulgast polnud seni niipalju tammepuud korraga näinudki.

Hakkasime parajasti ära minema, kui Otu avastas — puss kadunud. Eks ta jäänud muidugi Mõntu. Ei jäänud muud üle, Otu läks tagasi ja teised said jälle oma tunnikese magada. Otu kauples küll, et taile arvestataks see 5 km juure — matkavõistluseks, kuid jäi vist arvestamata.

*

Peagi olime Sörve majaka juures. Jätsime oma pambud ja pakid sinna ja läksime ise sääre tipuni. Vüürer muidugi oma „ettenägelikkuses“ jättis ka saapad maha ja tuli palja jalu. Poolel teel aga hakkas paluma, et võetagut ta sülle — terve säärel oli teravaid kive täis, poolel säärel hajus teegi ära. Saime siiski viimaks neeme tippu ja otsustasime ujuma minna. Oenas, vabandust, Levh oli loomulikult oma „hiirelöksu“ majaka juure jätnud ja saatis Ärni seda ära tooma. Ärni terve „seltskonna“ huvides pidi juba minema, kui Vüürerile meenusid tema paljad jalad ja lubas Ärni paugupäält mastriks ülendada, kui see ta saapad ka ära toob. Ei tea, kas Ärni tahtis mastriks saada, „puges“ ta Vüürerile või olid mängus mõresugused muud motiivid, kuid (nii kurb, kui see ka ei olnud) saapad tõi ta ka ära.

Lehvi masin tegi meist ujumisel pildi — poisid kodumaa edelapoolseimas tipus.

*

Pärast tegi igaüks omale vägeva kivikollektsiooni, millest aga mõne aja pärast üle poole minema visati kui üleearne praht. Üks saksa vahmiil tuli ka parajasti autoga majaka juure: „Vabandage, khas olep see Sörve seer?“. Einoh, omaette turistid. Majakast avanes tore vaade ümbrusele, saime ka pikksilma kasutada ja Levh raiskas mõned filmid asja ees, teist taga.

Õöbisime mõni km eemal talus, põhkudel.

*

Laupäev, 1^c. august — tähendab nädal aega matkal ja Pojal veel koduigatsust polegi. Miraaž!

Hommikul tõstis Ärni kisa — lina kadunud! Muidugi kahtlustas Otut selle äraheitmises, Vüürer lubas Otu vastu juba sanktsioonid

tarvitusele võtta, kui see lina välja ei anna. Viimaks pikema otsimise päale selgus, et Ärni oli oma lina ise põhuvirna alla „maganud“.

Mõne mehe finantspoliitilised olud hakkasid nii kehvapoolseks muutuma. Mammad-papad lubasid raha Kihelkonda ette saata, kuid sinna oli veel päris tükk maad. Igapädi kombineerides saime siiski kuidagi hakkama, kuigi üks mees oma vaba kapitali terve sepiku alla mahutas.

*

Torgus läksime ka meiereid vaatama, et ehk „viskavad piimaga“. Vüürer hakkab äkki meierile otsa vahtima, see Vüürerile samuti. Siis tuli välja, et kui kevadel Rakverre matkasime, oli sama mees Aruküla meiereis ja andis meile võipiima. „Traditsiooni mõttes“ jõime ka nüüd võipiima, päälegi veel samast kannustki.

Lahkudes jätsime jällenägemiseni, muidugi kuskil Petseri- või Võrumaal.

*

Lõunaks jõudsime Lõopõllu külla, kus ilmesid jälle Vüüreri täikakaupmehevaistud — läks vanavara korjama. Seekord polnud ta saagil viga: kaks sõlge ja mõned võöd. Vüüreri eeskujule järgnes Levh ja kombiinis endale ka ühe võö. Andis aga enne kaubelda, kui nõus-tuti müügiga. Samas talus tegime ka pikema peatuse söömisega ja laskime mööduda vihmaga. Pärast lõunat lõime „vee peale“ endile ja jõudsime õhtuks Tirimetsa külla, kus kaluritalus paika leidsime.

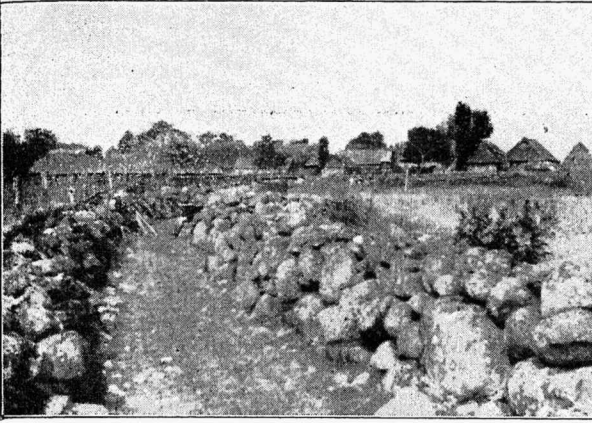
*

Jälle pühapäev. Pererahvas tuli meid väravasse saatma, jätsime südamilikult jumalaga. Peremees juhatas meile veel otsetee Lümandasse — mööda põlluveeri ja külavahesid. See kant nagu polnudki Saaremaa — paks männik, liiva, künkaid — tunne oli, nagu oleksid kuskil Pärnu kandis või Virumaal. Päälegi oli minnes palav.

*

Õhtuks jõudsime Kihelkonda. Esimene läik oli loomulikult postkontori, kust vist kõik raha ootasid. Mõni sai, mõni oli aga sedapuhku ilma, aga võis ju lähemal päevil tulla veel.

Selgus, et Jaagurahult Hiiumaale pääseb vaid kaks korda kuus. Seepärast pidime oma matkakava muutama ja olime sunnitud Hiiumaale mineku asemel kohe tagasi pöörduma. Tahtsime vaid Vilsandis ära käia, kuid sellegi otsa eest tahtsid paadimehed 10 krooni. Meil tõesti polnud tahtmist Vilsandi-sõidu eest maksta kümnet krooni. Vüürer belistas hr. Toomile Vilsandi ja küsis, kas pole odavamaid ülepääsuvõimalusi. „Lindudekuningas“ (muide suur skaudisõber) teatas rootsi seltskonna sõidust paadiga. Jooksime kiiremas korras sadamasse, vaga lootusega neid veel kätte saada. Õnneks möödus meist keegi jalgrattur ja meie palve päale ta teatas rootslasile meie tulekust ning paat ootas meid.

Saaremaa külavaheline „promenaad“ . . . Kaljukotkad Vaika saarel. Keskel Vilsandi lindudekuningas kapt. Toom.

Seltskond oli huvitav — kaks rootsi turisti ja keegi eesti preili neile juhiks.

*

Kõigepeält külastasime üht Vaika saarist, mis oli geoloogilisest küljest väga õpetlik, Kahju oli, et kevadel sinna ei sattunud, ainult üks linnupesa oli veel „kasutamisel“. Naerda sai meie „matkakaaslasel“. Kui hr. Toom midagi seletas või näitas, mainis preili: „Väga huvitavad,“ mille pääle rootslased sõnasid (ise hoopis midagi muud vaadates): „Jawohl, sehr interessant!“ Ka leidis sääl haruldasi taimi, võtsime mõned eksemplarid kaasa.

Muuseumis tutvusime lindudega, mida hilise aastaaja tõttu elusalt näha ei saanud. Otu jäi sinna joonistama, teised aerutasid Vaikale tagasi ja rootslased sõitsid edasi Atla lahte. Vaikal lubas Vüürer autasu sellele, kes ujub Vaikalt Vilsandile. Äрни oli aga kaval poiss — sõitis paadiga üle ja tõi Otu Vaikale. Otu ujuski, kuid Vüürer loobus, kuna ta Otuga polnud arvestanud.

*

Täitsime kõhud (olgu hr. Toomile selle eest suur aitäh!) ja jäime paati ootama. Peagi oli paat tagasi, kuid ilma rootslasita — need

olid Atlasse jäänud. Jätsime hr. Toomiga jumalaga ja sõitsime Jaagurahule. Äрни aga oli väsinud ja sõitis sealt paadiga otse Kihelkonda.

Jaagurahul kolasime mööda paemurdu, käisime templeid norimas ja saime murru valitsuselt igäüks lubjakivikristalle mälestuseks.

Teel kihelkonda takseerisime ka vanu ohvrikive, mis kõmisesid, nagu oleksid seest õõnsad. Kihelkonnas ootas Äрни juba ees.

*

Õhtul läks veel suureks arutamiseks: kas matk lõpetada ja bussiga tagasi sõita või matkata tagasi mööda Põhja-Saaremaad. Viimaks nakatas Poja koduigatsus (tekkis eile) ka Lehvi ja Vüürerit ning otsustati järgmise päeva hommikul vara bussiga ära sõita.

*

Bussisõit Saaremaal maksab hingehinda. Igalpool mujal on kombeks õpilasile anda hinnaalandust, kuid sääl ei saanud.

Kuressaares ootasime pool päeva ja sõitsime teise bussiga juba tuttavat teed mööda Kuivastusse, säält laevaga Virtsu ja edasi rongiga Tallinna, kuhu jõudsime kesknädala 19.VIII hommikuks.

Laul lõppenud on . . .

TEATEID MALEVAIST

Tallinnast

Emapäeva pidustusi korraldati 13. detsembril m. a. Estonia kontsertsaalis.

Meie pealinna esinduslikum ja suurim saal oli tulvil täis noori ja vanu. Olid ilmunud skautsõber hra. minister O. Kask, noortejuht kol. Vellerind, koolivalitsuse juhataja hr. Kents, peavanem N. Kann tema abi ja maleva vanem ministri abi E. Maddissoo ja paljud teised seltskonna tegelased.

Eriti meeleolurikas oli emade austamine ja ametlik osa — kus peakõne pidas noortejuht.

Eeskavaline osa oli mitmekülgne ja huvipakkuv, mis koosviibijate poolt elavalt vastu võeti.

* * *

Lähemal ajal algab vanem-skautjuh-tide kursus — üleriikliku õppekava ulatuses.

* * *

Maleva 20. aastapäeva pühitsetatakse juunikuul.

Skautide Sõprade Seltsi peakoosolek 14.01.37. a. valis juhatusse: Hrad V. Puhk, A. Geering, E. Tohver, A. Sälg, R. Treu, A. Peikel ja pr-ad. E. Udal, M. Geering ja E. Tõlpt.

* * *

Maleva sekretäriks kinnitati n.skm. E. Kübar.

* * *

Malevate ühine jõulupuu korraldati traditsiooniliselt kolmekuningapäeval.

* * *

Töö käib jälle uue hooga. Suurlaagi väsimus näib möödas olevat. Võib alata kas või jälle uus Suurlaager. Loodame, et see nii on igalpool.

K—R.

Uudiseid Narvast

Narva jõgi voolab ikka endiselt mürisedes ja vahutades alla suurest koskest. Siis jookseb ta suure raudsilla alt läbi ja otse kahe vanakese, kindluste vahele. Ja kohkunud kahest süngest kujust poeb ta kohe puusilla alt läbi ja ruttab mere poole.

Kindluste ja puusilla lähedal on aga väike, valge majake, kus sünnib paljugi uut. See on meie, Narva skautide kodu. Oleme nagu sipelgad, kes kogu päeva „pesast“ sisse ja välja käivad, kunagi rahu leidmata. Meie „pesa“ on enamvähem alati ühesugune, korda oleme ta aga nüüd seest seadnud ja palju uut ruumide ilustamise alangi korda saatnud. Aga tollest „pesast“ ei tahtnud pajatada täna, vaid neist „sipelgaist“ endist.

Meil oli „valitsuse“ kriis detsembri alul. Mõned juhid lahkusid tegelikult tööst aja puudusel. Valitigi siis lahkunud juhtide asemele nende kohustetäitjad. Nii koosneb terve staap noortest juhtidest, kes aga põrmugi ei taha oma eelkäijatele alla anda. Maleva juhi k. t, on meil praegu 1. j-sk. V. Andra, abi-juhi k. t. 1. j-sk. L. Lainoja, sekretäriks 1. j-sk. A. Angerjas, majandusjuhiks nskm V. Laidsaar, majandusvanemaks 2. j-sk. L. Rimmelgas, Vene skautide esindajaks nskm. A. Koršunov ja sekretär abi 2. j-sk. Th. Hiet.

Esimeseks prooviks oli uuel staabil „Emadepäeva“ korraldamine, mis eelmise staabi poolt senini pidamata oli jäänud. „Emadepäev“ peetigi 20. 12. 36. a. ja läks väga korralikult. Kõik õigel ajal; kõik omal kohal. Korraldus rahuldav ja ettekanded päris hääd.

Meie „Emadepäeva“ pidustused jagunesid kolme ossa:

1) kell 13.00 oli pidulik koondus ühes Gaidide Malevaga, kus Maleva varemale raporteeris Maleva sekretär. Sää! siis anti ülen-dused kätte ja öeldi tervitusi.

2) Kell 14.00 oli aktus. kuhu oli palutud emasid. Emasid ja isasid oli aktusel õige rohkesti. Eeskava oli mitmekesine ja huvitav.

3) Kell 17.00 omavaheline koosviibimine mitmesuguste mängudega pisikestele ja tantsuga suurtele.

Üldiselt kokku võttes võib öelda, et korraldus oli hääd. Ainult eeskavas oleks võinud olla natuke muudatusi.

Päale emadepäeva siis tegime 29. det. omavahelise jõulu-õhtu. Rahvast oli vähevõitu sest paljud olid sõitnud maale ja raske o'i kõigile teatada. Aga küünlatuli põles ja tuju oli hääd. Laulsime, mängisime ja tantsisime lõbusasti.

Uut aastat me vastu ei võtnud. Igaüks pühitses neid uueaasta-pühi koduses ringkonnas.

7. jaan. oli Narva Skautide Sõprade Seltsi üldkoosolek, kus päevakorras päale aruannete ja uue juhatusse valimise oli nii mõndagi huvitavat.

Uus Sõprade Seltsi juhatus astuski nüüd ametisse järgmises koosseisus: esimees kol. Kursk, abi major Kasemets, laekur major Luik, majandusjuht pr. Luik ja sekretär dir. Välbe.

Soovimegi, et uue juhatusse ja Maleva staabi vahekorraldus oleks sama soe, kui oli seda mineval aastal, Abistaja ja abistatav käsikäes vastu julgesti tulevikule. Nii loodame saavutada oma töös palju edu.

A. Angerjas.

Skautlus Mõisakülas

on vana juba 8 aastat, kuid praegu astub ta siiski alles omi esimesi julgemaid samme. Suure säraga ja 50 poisilise perega ta algas, aga oskamatu te juhtide, samuti nende väiklaste tegudega kadus hoog poistes ja skautlus suikus aastaiks n.ü. talveunne kuni 1036. a. esimeste päevadeni, mil uue aastaga Pärnu Maleva algatusel elustati skautlus uuesti. Skautlik töö võttis kindlama sisulise aluse, skautlikke põhimõtteid hakati taotlema ainult skautlikel meetoditel ja selle tulemusena võib Pärnu Maleva Mõisaküla rühm vaadata rõõmuga oma aastasele tegevusele.

Esialt, poiste arv on kasvanud 5-lt 30-nele, korraldati oma laager, käidi suurlaagris, mängiti suuremaid skautlikke metsa- ja luuremänge, võeti osa üldisest esinemisest eskujulikus rivikorras Võidupühal ja suurema üllatusena kõigile mõisakülalastele oli skautlik propaganda-päev novembris. Sellest võtsid osa

Mõisaküla Skautrühm. Teises reas seisavad keskel vasakult 4. rühma juht I jsk. E. Tomingas, end. r. juht n. skm. A. Ruuвет (end. Reisko) ja II jsk. V. Orav.

ka Pärnu mj. n-skm. N. Raist ja n-skm A. Karisson. Mj. esines kõnega päeva pidulikus osas ja rühma juht n-skm A. Ruuвет (Reisko) hiljem näitliku koondusega. Arvukas vanematepere jälgis huviga skaudipoiste tegevust koondusel kui ka Pärnu Maleva skautlikke väljapanekuid.

Kuid raske löök tabas rühma. Varises manalasse vanem J. Kõvamees ja raske oli leida uut tema asemele. Nüüd on aga rühm siiski saanud enesele tubli vanema Mõisaküla pastor J. Sõmer'a näol, kes on endine Kuressaare skaut ja säääl koos meie Harry'ga ajanud skautlikke vagusid.

Kuna senine rühmajuht lahkus Mõisakülalt, siis valiti uueks aastaks rühmale ka uus juhtkond, nimelt: rj. I j. sk. E. Tomingas, abi j. II j. sk. V. Orav.

Kokkuvõttes, siinseil skautidel on jalge all kindel põhi ja sammutakse julgesti edasi helgesse tulevikku.

Alutagusest

25. okt. I. a. toimusid Jõhvis Alutaguse skautmaleva aastapäevapidustused, milledest võtsid osa nii Kohtla-Järve, Kohtla kui ka Jõhvi skaudid ja gaidid väga suurel arvul. Pidustused avas skautmaleva juht nskm. P. Bruns, millele järgnes vaimulik talitus usuteadlaselt J. Bachval'ilt. Ülevaate maleva 4-aastasest tegevusest andis maleva vanem nskm. leitn.

E. Normet. Ettekandest nähtus, et Alutaguse skautmalev on viimasel ajal hoogsalt kasvanud nii skautide üldperelt kui ka tööviljakuses. Peale ametliku osa oli ühine meeleoluküllane koosviibimine, kus esitatati väärikalt mitmesuguseid mänge, suviseid laagralju, võimlemispalaseid ja löödi lõpuks jalakeerutustki.

* *

6. dets. pühitsesid Kohtla-Järve ja Kohtla skaudid emadepäeva kohalikus rahvamajas, kus pikema kõnega päeva tähtsusest esines nskm. H. Jürna. Rahvast oli saal tulvil.

* *

22. dets. Kohtla skautrühma jõuluõhtul andsid skaudid töotuse ja hundipojad lubaduse, mille vastu võttis m.-juht nskm. P. Bruns. Hiljem tuli jõuluvana kinkidega ja siis nskm. R. Nolk naljade seriaga, korraldades päänikusöömise võistlust jne. Lõpuks tants rühma orkestri „Umma-umma“ saatel. Jõuluks ilmus ka rühma ajakiri „Meie Mets“ Nr. 3.

Kohaliku skautluse juhi I jsk. A. Asi organiseerimisel asutati rühma juurde Skaudisõprade Ring.

* *

26. dets. korraldas K.-Järve skautrühm peo. Kanti ette kohalikkude näitlejate poolt näidend „Tulekandjad“.

Läänepoolseist.

Pakane külmetas kinni meie kodu, seepärast otsime praegu uut ja soemat. Aga egas see sõitu seisma pane. Väin on viss ja Hiitu skaudid võiks peaeagu suurele maale sõita. Emapäeva pidasime kah au ja hiilgusega ära. Ja nüüd nokitseme päevast-päeva, et mitte teistest kehvemad olla.

Kas teate et . . .

Nõmme Skautide Maleva II rühm on jälle õnnelik. Saabus tagasi kaitseväeteenistusest vana, hea juht n-sk-m Karl Truu. Vanemaks skaudiks on Maleva pikim mees e-sk. Hans Musk.

I salga juht II j.sk. L. Miller. II salga juht II j.sk. H. Klemmer. III salga juht I j.sk. L. Joost. IV salga juht II j.sk. E. Hanimägi.

Teine rühm juhib suure ülekaaluga võistlust punktide peale eeskujuliku rühma nimele.

Jõulu laupäeval täitsid rühma skaudid ilusamat kommet: käisid vaestele annetusi kogumas ja laiali jaotamas. Kavatsusel on rühma 11. aastapäeva pühitsemine.

Orav.

„Hõbe-Hundi“ uus aasta.

Omapärase ja müstilise koonduse korraldas Pärnu Skautide Maleva „Hõbe-Hundi“ rühm uue aasta ööl 50 skaudi osavõtul. Vana aasta õhtul kell 8 algas hirmus ragin jõulupuu süütamisega. Poisid ootasid jõuluvana ja laulsid jõululaule, kuid kui salgajuht Ojakäär oli juba esitanud huvitava jõulupuu ja jõuluvana polnud ikka veel näha, muutus meeleolu hispaanialikuks. Asuti jõuluvana otsima ja lõpuks leiti ta lähemas tänavas politseinikuga ägedas sõnavahetuses. Selgus, et jõuluvana ei tahtnud end poistele tunda anda ja oli end maskiga abessiinlaseks dekoreerinud, kuid korralvur hais-tis mingit kahtlust ja tahtis jõulumehet koos kingitustega „soolusse“ tirida.

Jõuluvana aga päästeti ja trall algas uuesti Esmalt valitses pühalik vaikus, kuid kui jõuluvana oma püksitagumiku särtsküünlaga ära

põletanud oli, sai ka tema vihaseks ja nõudis salkadelt ettekandeid. Ligi 1½ tundi vältasid igasugused koorilaulud, solistide ettekanded, fakiiritrikid, poksimatšid, deklamatsioonid ja heatahtlikud tõgemised. Siis oli ka jõuluvana helde ja jagas igale kingitusi, mis mõnegi mehe salajasemad mõtted avalikuks tõid. Ja need õnnetud asutasidki vandeselti, kutsusid sal-mide mitteteadmise tõttu kingitusist ilmajää-jad kampa ja paljastasid jõuluvana, teda ära-minekul üliriideist, maskist ja habemest vabastades. Naeru oli külluses, ning silmad pisarais, kuid siis kui jõudsid kohale auravad jõuluvorstid hakkasid pisarad suust voolama. „Läbi sahiseva lume“ saatel jagas rivikorras poistele majandusjuht „Kepsa“ jõuluvorste, kuna abijuht Raide pidas kulp käes korda. Kui näpud heast „mekist“ puhtaks lakutud algas tõsine jõuluõhtu: õled toodi tuppa ja madin läks lahti. Siin sai jõuluvana teise „vati“, rühma staabi lahel loal maeti staabi saksad rühmajuhi Rauliga eesotsas õlgede alla.

Enne keskööd mindi rühma koduainukesse korralikult jäänud kohta — saali, kus priimus pandi surisema ja salkade „primused“ — tublimad poisid — valasid salga õnne. Nagu arvata, tuli rühma õnn kõige suurem ja kenam, kuid see hoitakse alles saladuses. Kurjad keeled aga teavad rääkida, et tinast on moodustunud miljon — vist riigi klassiloterii miljon siirdub järgmine kord „Hõbe-Hundile“.

Loeti ette rühmavanema käsukiri, mille põhjal tunnistati 1936. aasta parimaks salgaks kõigil aladel III salk, koosseisus O. Kallaste, H. Koikson, B. Malinovsky, E. Malinovsky, J. Luukas, H. Jakobson, O. Kurnossev, A. Oidermann. Rühmajuhth Raul Oja tervitas võidukat salka ja andis kestvate hurraahüüete saatel üle võiduvimpli ja suure diploomi.

Veel paar minutit ja siis kõlas gong — kell oli kaksteist. Vana aasta oma halbusiga oli läbi, uus aasta rõõmudega käes!

Paar tundi rühma kodus mänge, tulevikukavatsusi ja siis koju magama!

Parimaks osutunud salk sai aga õiguse kolm tundi töötada rühma kodu koristamisel.

GAIDIDE NURK

Ringkiri.

Eesti Gaidide Maleva Peastaap, hinnates gaidjuhtide ja gaidide teeneid gaidluse alal, otsustas k.a. Emapäeva puhul:

1. Annetada svastika gdr. Lisbet Juskele — Valgast, hinnates tema suuri teeneid Eesti gaidluse arengu alal.

2. Annetada teenetemärk Tallinna Gaidide Maleva Vanemate Rühma liikmetele-gaidide

emadele, kes pidevalt suure armastusega maleva tööst osa võtnud: proud: Espenberg, Maarla, Veersalu, Pitea, Jürisson, Kallo, Ruusaaik, Allan, Truumann.

3. Ülendada Gaideriks rühmavanemad pr. Ellinor Kaar Pärnust, prl. Harriet Toom Valgast, pr. Sinaida Koost — Kuresaarest, n. gdr. Helju Viljak — Pärnust ja n. gdr. Johanna Steinberg — Pärnust.

4. Ülendada noorem-gaideriks eeskujulikud gaidid: Valli Riik — Tartust, Linda Saar,

Tallinna Gaidide Maleva juhtkogu.

1 r. L. Kudu — varahoidja, E. Koff — sekretär, E. Kukk — sekretär, E. Karik — mlv. juht. E. Arro — XVIII rhm. juht. I. Maarla — XXI rhm. juht, E. Fennert — VI rhm. juht, A. Sergio — VIII rhm. juht. II rida: M. Tulven — XX rhm. j., M. Toomsalu — VII rhm. j., J. Salome — XIV rhm. j., H. Uhlemann — IX rhm. j., M. Kiil — XIX rhm. j., M. Kurg — XVII rhm. j., H. Kamal — VIII rhm. j. A. Siivo — III rhm. j., M. Jooneratas — I rhm. j., B. Arro — XIII rhm. j. III rida: H. Tamberg — I rhm. j., N. Blösko — XI rhm. j. E. Aljasmets — XV rhm. j., M. Muri — V rhm. j., A. Udal — XVI rhm. j., H. Johanson — IV rhm. j. Puuduvad: X, XII ja XX rühma juhid.

Maria Paimre — Valgast, Marie Pelt — Pärnust.

5. Ülendada eeskujulikuks gaidiks: Mary Jooneratas, Alma Siivo, Benita Arro, Eina Aljasmets, Evi Fennert, Miralda Toomsalu, Asta Sergio, Herta Kamal, Agnes Udal, Nonna Blösko, Milde Tulven, Senta Ventsel, Laine Kadar, Maimu Muri, Elli Koff, Leida Ventsel, Aleksandra Asarov, Helga Johanson — Tallinn. Linda Madisson — Tartu, Salme Reima, Lydia Pekku — Valga, Selma Kallus, Linda Teder — Võrust, Helgi Mägi — Pärnust, Aino Kell, Leonida Tark, Olga Pavlov — Narvast, Linda Mikiver, Asta Vitsut — Rakverest.

6. Ülendada hoolsaks gaidiks: M. Rekkor, H. Tamm, E. Väärtnõu, L. Kudu, V. Uussaar, J. Laiõun, L. Eestleol, K. Bredo, I. Rammo. H. Torrim, E. Stein, J. Viira, I. Nellis, E. Arov, S. Sucharshevskaja, H. Lall, A. Hanimägi, H. Viidemann, I. Maaro, L. Kärmas. M. Jürisson, H. Jõgi, M. Laosmaa, E. Knoll, O. Valner, V. Rehtlane, H. Pärs, L. Laur, H. Haabo, G. Ess, E. Tõntson, M. Kurg — Tallinnast. S. Hünerson, H. Kõrts, E. Paap, A. Niip, V. Makarov, V. Steinberg, A. Michelson, G. Napepp, S. Täht — Tartust. E. Kornit, S. Raid, S. Allik, M. Raudsepp, A. Voika, F. Mets, H. Mägraken, M. Fuchs, M. Kasek, G. Mazul — Valgast, A. Leiv, H. Umbleja, H. Ramjalg, A. Hussar, S. Simson, I. Mürsepp, — Võrust. A. Reisko, M. Toome, I. Steinberg,

M. Ümarik, L. Veltmann, L. Poolak, L. Meier, H. Heinola, A. Nessa — Pärnust, S. Leinfelt, H. Süvalepp, E. Volberg, M. Alas, F. Tõnison, N. Silberg, M. Arumäe, L. Kuiva, E. Mislagin — Narvast. A. Vassma, S. Proosa, I. Kägu, H. Nõgo, M. Leemets, L. Nelke — Rakverest. H. Raig, — Petserist, E. Raud, T. Boguslavskaja, H. Erbe, A. Smitner, L. Laane, H. Tiisel, J. Kresner, A. Vaim — Paidest.

7. Ülendada eeskujulikuks hellakeseks: E. Tamberg, V. Trummel, A. Voiberg, L. Karmeter, I. Patte, A. Reindorf — Tallinnast, E. Kresla, E. Kangur — Narvast, L. Tetlov — Rakverest.

8. Ülendada hoolsaks hellakeseks. E. Voll, baum, H. Rehtlane, H. Orav, Mia Mikk, Lia Mikk, A. Paiais, I. Kelt, O. Hollman, L. Tõnts, H. Viitman, V. Ruusaauk, S. Truuman, V. Veersalu, L. Krabi, L. Kristohver, A. Viluman, I. Kruusner, V. Anton, V. Valder, E. Pau, M. Sander, J. Paas, L. Mahmasto, H. Miir, E. Hansjak, V. Kärmas — Tallinn. R. Braun Tartu, E. Raudsepp, V. Taar, S. Bremse, A. Kilk — Valgast. H. Kahro, E. Semm — Võrust, H. Morlat, N. Koger — Pärnust, T. Kultman, J. Salu, E. Salu, V. Salu — Narvast, K. Komberg, M. Arros, O. Tammaru, Nihver — Rakverest, L. Leitman, A. Nopri, A. Nassar, A. Ottis, R. Eiche, S. Bogovski, V. Petrova — Petserist.

Peavanem:

E. Hünerson.

Peavanema käsukiri nr. 6.

§ 1.

Kõik Eesti skaudid pühitsevad detsembrikuu esimesel päeval emadepäeva. Skaudid ei lase seda päeva tähelepanematult mööda minna, vaid tahavad tänumees ja skautlise valmisolekuga oma emadele sel päeval eriti rõõmu valmistada, üllatada emasid väikeste annetustega jõudu mööda vabastada neid igapäevastest ülesannetest, võttes jooksivad talitused oma täita.

Loogu emadepäev uusi õnnistusrikkaid armastussidemeid emade ja poiste vahel, andku ta soojust ja valgust noortele kasvamiseks. Kindlustagu see päev emade usku ja lootust vaevas ja mures, mis laste eest kantakse.

Ühes kõigi Eesti skautidega tervitan emasid, tänan neid selle suure ja rohke armastuse eest, mida nad poistele annud, selle suure töö ja vaeva eest, mida nad näevad oma poiste kasvatamisel. Suurim tänu emad Teile, Teie aupäeval.

§ 2.

Sügava skaudisõpruse, kestva poolehoiu ja kaastöö tänutäheks annetan lugupeetud vanematele skaudisõpradele tänumärgid: s v a s t i k a l i n d i g a: 1. hra. A. Sommerile, 2. prl. Magda Treuhoff'ile, 3. Sakala Skautide Maleva auvanemale hra. Jaan Tepandile. S v a s t i k a n ö e l a g a: 1. Järva Skaudi Sõprade Seltsi esimehele hra. Jaan Tootsile, 2. Järva Skautide Maleva vanemale hra. Harald Abramile. 3. Valga Skautide Maleva vanemale hra. Ernst Ossole, 4. Narva Peetri koguduse õpetajale hra. Georg Kivistele, 5. Tapa Skautide Sõprade Seltsi esimehele hra. Ed. Tomingale.

§ 3.

Püsiva ja hoolsa töö eest annetan teenete diplomi Alutaguse skautide malevast Aleksander Asile.

§ 4.

Tublidest ja eeskujulikkudest skaudijuhetidest ülendan n o o r e m s k a u t m a s t e r i k s: 1. Voldemar Kikase Tartu Skautide Malevast, 2. Eduard Raia Tapa Skautide Malevast, 3. Anton Kaski Saaremaa Skautide Malevast, 4. Ustav Iibikuse Tallinna Skautide Malevast.

§ 5.

Iseloomu tubliduse ja eeskujuga silmapaistvad I järgu skaudid tunnistan e e s k u j u l i k k u d e k s — ühes eeskujuliku skaudi märgi rinnal kandmise õigusega: 1. Oskar Teder Tartu Skautide malevast, 2. Eugen Tuudelepa, 3. Harri Tammasalu Valga Skautide Malevast, 4. Hans Lapman Lääne Skautide Malevast, 5. Artur Runge, 6. Ed. Bliebernihti Pärnu Skautide Malevast, 7. Meinhard Jürna Alutaguse Skautide Malevast, 8. Kalju Rinaldi, 9. Erich Tamson Rakvere Skautide Malevast.

§ 6.

Agaratest ja tublidest hundipoegadest tunnustab e e s k u j u l i k k u d e k s — ühes eeskujuliku hundipoja märgi rinnal kandmise õigusega: 1. Karl Michailov, 2. Endel Sipria Rakvere Skautide Malevast, 3. Vello Laja, 4. Iva Laja Tartu Skautide Malevast, 5. Ando Kallis, 6. Otto Reinvald Alutaguse Skautide Malevast, 7. Volli Lintlom, 8. Ernst Janson Narva Skautide Malevast, 9. Harry Tarassov Nõmme Skautide Malevast, 10. Caius Käsnapu, 11. Meinhard Jõks Tallinna Skautide Malevast.

§ 7.

Luban malevatel skaudi hoolsusmärke välja anda järgmiselt:

Alutaguse skautide maleval 1 skaudile			
Järva	"	"	2 "
Nõmme	"	"	5 "
Tallinna	"	"	9 "
Narva	"	"	4 "
Tartu	"	"	10 "
Tapa	"	"	4 "
Rakvere	"	"	10 "
Valga	"	"	8 "
Pärnu	"	"	1 "

§ 8.

Luban malevatel hundipoja hoolsusmärke välja anda järgmiselt:

Alutaguse skautide maleval 3 hundipojale			
Narva	"	"	2 "
Rakvere	"	"	9 "
Tapa	"	"	2 "
Tartu	"	"	3 "
Tallinna	"	"	7 "

§ 9.

Eesti Skautide Maleva skaudijuhтите kuresused on lõpetanud kõigis kolmes osas alljärgnevad skaudijuhid. Lõpetanuile annetan diplomi ja luban kanda vastavat tunnust:

Skm. Aleksander Moks Sakala Skaut. Malevast	nskm. Robert Uus	Petseri	"	"
"	Samuel Eber	Tartu	"	"
"	Edgar Sassi	"	"	"
"	Albert Tiru	Võru	"	"
1. jsk. Ferdinand Leepin	"	"	"	"
"	Heino Rannik	Tallinna	"	"
"	Harri Kängsepp	Rakvere	"	"
"	Elmar Ruben	"	"	"

§ 10.

Kingitan Skautmasterite Kogu juhatus e järgmises koosseisus:

Esimees:	skm. Joh. Kõks.
Laekur:	" Erich Pavelson.
Liige:	" Richard Roos.

Skautmasterite kogu esindajaks Peastaapi nimetan skm. Elmar Jõgi.

Peavanem: N. Kann

Peastaabi ülem: A. Koik

EESTI SKAUT

on skautlikkude noorte häälekandja

EESTI SKAUT

toob sisukaid artikleid ja huvitavaid pilte poiste elust.

SKAUDID

loevad kõik oma ajakirja

TOIMETUS

teeb kõik, et rahuldada lugejaid.

IGATI NÄGUS

välimus on Eesti Skaudil

SEEJUURES

on Eesti Skaut odavaim ajakiri.

KÕIKIDE KODUDE

noorte lugemislauale Eesti Skaut!

ALALISEKS SÕBRAKS

on poisile Eesti Skaut

UUEST AASTAST

tellige omaile Eesti Skaut

TELLIME KINDLASTI

Pikk tänav 2
kõnetraat 428-83

Suur Karja t. 23
kõnetraat 446-11

SUURES VALIKUS

ODAVATE PÄEVAHINDADEGA — PA-
RIMAS HEADUSES, SOODSAMAIL TIN-
GIMUSIL SAADA

TALLINNA EESTI
KIRJASTUS-ÜHISUSE

RAAMATU- KAUPLUSTES

Kooliraamatuid igal õppeaastal, iga
kooli nõuetele vastavalt ilu- ning tea-
duslikku kirjandust,
kirjutusmaterjale,
joonistus- ja
maalimistarbeid,
õppevahendeid.

Müük suurel ja väiksel arvul

Tellimiste täitmine asjatundlik, kiire ja korralik

*Tulusamad ostukohad õpetajaile, õpilastele, raamatu-
kogudele jne.*

Tallinna Eesti Kirjastus-Ühisus
„Päevalehe“ raamatukauplused.

F.-a. P. Tamverk'i trükk Haapsalus.

EESTI
RAHVUORAAAMATUKOGU
Afi